

Kjære alle i Stavanger! Jeg har aldri likt å snakke om min barndom, rett og slett fordi jeg har svært få gode minner fra den. Når jeg nå likevel gjør det, er det fordi fargerike rykter som regel er verre enn sannheten.

Jeg ble den 18. mai 2015 valgt til Frps ordførerkandidat. Jeg er et forholdsvis ubeskrevet blad i politikken. Ubeskrevne blad får som regel et fargerikt rykte i prosesser som Frp har vært igjennom. Jeg er 33 år, har kjæreste og har tre barn i skolealder. Jeg skal forsøke å fortelle deg hvem jeg er og hvordan min bakgrunn har påvirket mine politiske grunnsyn.

Jeg brenner for å sikre og skape nye arbeidsplasser i vår region – arbeidsledighet er roten til alt ondt. Jeg vil arbeide for full sykehjemsdekning i Stavanger. Jeg ønsker en bedre skole for de skolesterke og de skolesvake. Jeg er opptatt av å hjelpe barn fra underprivilegerte familier og andre som har det vanskelig med å komme seg opp og frem i livet.

Fremskrittspartiet har vært igjennom en del i den siste tiden. Jeg hadde ingen planer om aktivt å forsøke å bli partiets ordførerkandidat. Jeg hadde en klar plan om å vende tilbake til livet som fulltidsadvokat etter valget i 2015. Jeg har nettopp startet og investert mye tid og penger i nytt advokatfirma. Jeg ønsket å være politiker på fritiden etter valget, mens jeg planla å drive mitt nystartede advokatfirma for fullt.

Siden 2014 og frem til i dag har jeg vært Frps bystyresekretær og rådgiver. I tillegg har jeg vært advokat i mitt eget advokatfirma sammen med en ansatt fra 2014. Min nåværende kollega i advokatfirmaet er nok en av de beste ansettelsene jeg har gjort.

Før det var jeg advokat og partner i Projure i ett år, men valgte å slutte fordi jeg brukte for mye tid på politikk og for lite tid på å tjene penger. Og jeg hadde dårlig samvittighet for at jeg brukte for mye tid på politikk og for lite på innsats for firmaet. Men med meg på ferden fikk jeg gleden av å bli kjent med mange flotte personer.

I perioden 2008 til 2013 var jeg advokat, og til slutt partner og leder for KPMG Law i Stavanger. Hos KPMG arbeidet jeg med både store internasjonale selskaper og lokale Stavanger-bedrifter. Jeg ble spesialist i skatt og selskapsrett. Jeg lærte utrolig mye og er svært takknemlig for den tiden. Her ble jeg kjent med svært mange i næringslivet i byen. Det å få lov til å være en del av et partnerskap, er noe som alle bør få oppleve. Det føles utrolig godt, og jeg ble oppriktig glad i alle i KPMG. Her ble jeg også kjent med Stein Fosså, som var revisjonspartner i KPMG. Han er uten tvil den personen som jeg har lært mest av som voksen. Som kontorleder fikk jeg lært meg en del ledelse. Jeg ble også bedre kjent med sider av meg selv som er svært nyttige som politiker.

I 2012 ble jeg separert fra min kone gjennom ti år. Vi har tre barn sammen. Det var min største personlige fiasko, og det var en utrolig tung tid. Jeg tror egentlig kun de som selv har opplevd noe slikt, kan forstå hva jeg snakker om. I den prosessen fikk jeg innblikk i klare svakheter i familievernpolitikken.

I perioden 2006 til 2008 arbeidet jeg som ung advokatfullmektig hos Advokatfirmaet PricewaterhouseCoopers i Stavanger. Jeg var så utrolig heldig at jeg hadde fått verdens beste sjef. Advokat Kjell Inge Gade gav meg rom til å blomstre og han la grunnlaget for min karriere som advokat.

Jeg har sett hvor viktig god næringslivspolitik er for å trygge og skape nye arbeidsplasser. Jeg har også sett næringslivets mindre hyggelige sider, og vet betydningene av ryddige regler i arbeidslivet.

Jeg kom til Stavanger som ung advokatfullmektig i 2006, og har hele min yrkeskarriere herfra. Hele mitt voksne liv er fra min tid her i Stavanger. Flyttingen fra Bergen har jeg aldri angret på, og livet som jeg har skapt her i Stavanger, er et godt liv, og jeg er svært takknemlig for alt jeg har fått fra byen.

I perioden 2001 til 2006 studerte jeg jus på Universitet i Bergen. I samme periode startet og drev min daværende kone og jeg et eiendomsselskap. Jeg tilbrakte mer tid i stillas og malte fasader enn jeg gjorde på studentfester. Det å være eiendomsinvestor med lite kapital og mye egeninnsats, gjør noe med både selvtillit og praktiske ferdigheter. Her tjente jeg en god del penger, for å si det slik.

Før det var jeg i marinen og seilte i Natos stående marinestyrke i Middelhavet, før jeg ble instruktør og midlertidig kvartermester på KNM "Tordenskjold" på Håkonsvern. Jeg hadde fullført gymnas som privatist, og kom for første gang til Stavanger som rekrutt på KNM "Harald Hårfagre" i Madlaleiren. Jeg marsjerte i 17. mai-toget første gang som ung rekrutt.

Nå begynner ting å bli personlig. I 2003 måtte min daværende kone og jeg overta omsorgen for min halvsøster. Jeg ble fosterfar som 21-åring. Jeg kommer nemlig fra et hjem med en mor som har hatt det svært vanskelig i mange år. Mine foreldre skilte lag fra før jeg kan huske, og min mor var 18 år gammel da hun fikk meg. Hun hadde det svært vanskelig som alenemor og min far var fraværende store deler av min oppvekst.

Jeg vokste opp i et hjem som var preget av rus, vold og svært lite penger. På min farsside sto det helt annerledes til. Min farmor og farfar ble min redning annenhver helg. Som jeg forstår er felles for andre løvetannbarn, brukte jeg mye krefter på å unngå at de eller noen andre skulle få vite hvordan ting sto til hjemme.

I dag har jeg et svært anstrengt forhold til alkohol, nettopp på grunn av min fortid fra et hjem med mye rus og omsorgssvikt. Jeg ble voksen svært ung og har levd mange år mer enn min alder tilsier. Etter at jeg hadde vitnet mot min egen mor i fosterhjemssaken til min halvsøster, bestemte jeg meg for å bryte helt med henne og skiftet fornavn og etternavn. Jeg tok flere av navnene til mine forfedre og min daværende kone, og jeg skiftet etternavn til Wedler. Også min halvsøster har skiftet navn nå i voksen alder.

Jeg var som 16-17-åring aktiv i Unge Høyre i Bergen, og ble kjent med flere fantastiske flotte folk i Høyre. Her traff jeg min ekskone og vi flyttet sammen og giftet oss et par år etter. Hun ble også en redning for meg, og jeg tok til meg hennes familie som min egen.

Jeg har aldri likt å snakke om min barndom, rett og slett fordi jeg har svært få gode minner fra den. Når jeg nå likevel nå gjør det, er det fordi fargerike rykter som regel er verre enn sannheten. Jeg har ingen ting å skamme meg over, men det har de som har gitt vinger til utrolige historier om meg.

Christian Wedler, ordfører kandidat FrP